

ΟΜΟΛΟΓΙΑ ΠΙΣΤΕΩΣ

Είναι δύσκολο νά αντιληφθῇ ὁ σημερινός χριστιανός τό μεγαλεῖο τῆς ψυχῆς τῶν μαρτύρων, οἱ ὅποιοι γιά τήν ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ θυσιάσαν τά πάντα, ἐπειδή τά θεωροῦσαν μικρά καί ἀνούσια μπροστά στή δόξα πού τοὺς περίμενε, νά γίνουν δηλ. πολῖτες τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Στούς βίους τοὺς διακρίνεται ἔντονα ἡ ἀποφασιστικότητα τοὺς γιά τήν κατάρκτηση τῆς αἰωνιότητος.

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος σέ μία ἐξαρση ὁμολογίας πίστεως καί ἀγάπης πρὸς τόν Χριστό γράφει στοὺς Φιλιππησίους, «ἡγοῦμαι πάντα σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστόν κερδίσω» (Φιλ. 3, 8). Τά θεωρῶ ὅλα σκουπίδια, τιποτένια καί ἄξια περιφρονήσεως, προκειμένον νά κερδίσω τόν Χριστό. Τά θεωρῶ ὅλα ἐπιζήμια σέ σχέση μέ τό ἀσυγκρίτως ἀνώτερο ἀγαθό πού ἀπέκτησα, τήν γνώση τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου.

Μέσα σ' αὐτό τό πνεῦμα ζοῦσαν καί κινούνταν οἱ ἅγιοι μάρτυρες. Εἶναι πολλά τά παραδείγματα ὁμολογίας πίστεως τῶν μαρτύρων. **Χαρακτηριστικό εἶναι τό παράδειγμα τοῦ ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ φιλοσόφου καί μάρτυρος (100-165 μ. Χ).** Στήν ἀπολογία του μπροστά στόν τύραννο μέ θάρρος ὁμολογεῖ τήν φιλοσοφία τῶν χριστιανῶν. Τοῦ λέει: «ὁμολογοῦμε ὅτι εἴμαστε χριστιανοί, ἂν καί γνωρίζουμε ὅτι σ' αὐτόν πού ὁμολογεῖ τήν χριστιανική του πίστη, τοῦ ἐπιβάλλεται ἡ ποινή τοῦ θανάτου. Ἄν περιμέναμε κάποιο ἀνθρώπινο ὄφελος, θά

ἀρνούμαστε τήν πίστη μας γιά νά μήν φονευθοῦμε. Θά φροντίζαμε νά ζοῦμε κρυφά τήν χριστιανική ζωή. Ὅμως δέν ἀνησυχούμε πού θά μᾶς ἐκτελέσετε, ἐφόσον χρέος μας εἶναι νά θυσιάστοῦμε γι' αὐτό πού πιστεύουμε». Μέ αὐτόν τόν τρόπο οἱ γενναῖοι ἀθλητές ἐδειχναν τήν πίστη τοὺς καί δέν δίσταζαν νά τήν ὁμολογήσουν μπροστά στοὺς τυράννους. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει νά μᾶς προβάλλει πολλά τέτοια παραδείγματα μαρτύρων, τά ὅποια ἔγιναν αἰώνια πρότυπα ὁμολογίας πίστεως καί ἄξια θαυμασμοῦ ὅλων τῶν ἐποχῶν καί ὅλων τῶν αἰώνων.

Στήν ἐποχή μας δέν ἀπαιτεῖται τό μαρτύριο τοῦ αἵματος. **Ἡ τήρηση τῶν κανόνων τῆς χριστιανικῆς ζωῆς, πού εἶναι ἡ σταθερή καί ἀκλόνητη πίστη στόν Χριστό καί ὁ πνευματικός ἀγώνας γιά τήν ἀπόκτηση τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἀποτελοῦν ἀπό μόνα τοὺς ὁμολογία.** Ἐτσι ἐκδηλώνεται στή ζωή του ὁ χριστιανός, πού δέν ζεῖ μιά τυπική καί νεκρή πίστη, ἀλλά μιά ζωντανή χριστιανική ζωή.

Οἱ καταστάσεις σήμερα ἀπαιτοῦν ἀπό τόν χριστιανό μιά θαρραλέα καί ἐγκάρδια ὁμολογία πίστεως. **Ὁ πιστός μέ τόν τρόπο πού ζεῖ δίνει καθημερινά μαρτυρία Χριστοῦ, στήν οἰκογένεια, στό χωρο τῆς ἐργασίας, στόν κοινωνικό περίγυρο.** Μέ τό ὁμολογιακό του φρόνημα πού ἐκδηλώνεται μέ τήν χριστιανική ζωή του, γίνεται καί αὐτός ἓνας σύγχρονος μάρτυρας.

Ἀρχιμ. Ἰωαννίκιος

ΑΙΜΑΤΗΡΗ ΚΑΤΗΧΗΣΗ

Τί σημαίνει ότι επικρατούσα θρησκεία στην Ελλάδα είναι η Όρθοδοξία; Άραγε πόσο κοντά είμαστε στην θλιβερή έκπληξη που δοκίμασε κάποτε ο συχωρεμένος ο Τσαρούχης, όταν ένας μικρός Γάλλος βλέποντας μια εικόνα του Χριστού, αναρωτήθηκε: «Ποιός είναι αυτός ο κύριος;» Την ίδια έκπληξη δοκίμασε ο Γάλλος διανοούμενος Ρεζις Ντεμπρέ, όταν άκουσε μια μικρή Γαλλίδα να ρωτάει βλέποντας μια Παρθένο του Μποτιτσέλλι: «Ποιά είναι αυτή η κυρία;»

Σίγουρα δεν φτάνουν απλώς κάποιες θρησκευτικές γνώσεις για να απαντήσεις στο ερώτημα «ποιό είναι το νόημα της ζωής;». Η μύηση των παιδιών μας στα Ρήματα της ζωής της Αιώνιου, ή κατήχηση του λόγου του Θεού, του Ένός Αληθινού Θεού, το ξέρουμε ότι γίνεται πρώτα με την ποιότητα του τρόπου ζωής ήμων των μεγαλύτερων και μετά με τα λόγια. Πρώτα με το ήθος και μετά με τα κηρύγματα.

Κάποια παιδάκια από την εποχή της Τουρκοκρατίας, έζησαν με ένα πολύ ιδιότυπο τρόπο την θρησκευτική αντιπαράθεση μέσα στο ίδιο τους το σπίτι. Πρόκειται για τα δυο κοριτσάκια κάποιου Τριαντάφυλλου από ένα χωριό της Θράκης. Κάποια στιγμή η Χριστιανή μητέρα τους έρωτεύτηκε κάποιον μουσουλμάνο και άφησε άντρα και παιδιά. Όμως μετά από λίγο καιρό συνήλθε και προσπαθούσε να βρει τρόπο να φύγει από τον Τούρκο. Τότε ο Τριαντάφυλλος αποφασίζει να κάνει κάτι πολύ τολμηρό. Πάει σε τούρκικο δικαστήριο και δηλώνει ότι, άμα του δώσουν πίσω τη γυναίκα του, δέχεται να γίνει τούρκος. Για να γλιτώσει την γυναίκα του αποφασίζει να τουρκέψει εικονικά, και κατόπιν εκείνη μὲν να γίνει καλογριά, εκείνος δὲ να πάει στο Άγιον Όρος για να μετα-

νοήσει για την άνομία του. Έτσι κι έγινε. Το δικαστήριο του έδωσε τη γυναίκα του, ή οποία έφυγε και έγινε μοναχή σε μοναστήρι στις Κυδωνιές της Μ. Ασίας. Εκείνος έγινε μοναχός στο Άγιον Όρος με το όνομα Τιμόθεος, και γρήγορα άναψε μέσα του ή φλογερή επιθυμία να πάει να μαρτυρήσει στην πατρίδα του, για να ξεπλύνει το κρίμα της εικονικής - έστω - εξώμωσής του.

Και ο Τιμόθεος ζήτησε από τον ήγούμενο την εύλογία, πηγαίνοντας στην πατρίδα του να μαρτυρήσει, να περάσει από το χωριό του να δει και να αποχαιρετήσει τα αγαπημένα του παιδιά, που με την ιδιότυπη όρφάνια τους είχαν πληρώσει όλη αυτή την προσπάθεια για την σωτηρία της μάνας τους. Ο ήγούμενος φοβούμενος μήπως σβήσει ο πόθος του για το μαρτύριο, δὲν του επέτρεψε. Κι εκείνος κάνοντας ύπακοή δὲν μπήκε μέσα στο χωριό του, αλλά το παρέκαμψε. Κάποιος όμως γνωστός του τὸν εἶδε στο δρόμο και εἰδοποίησε τὰ παιδιά του, τὰ ὁποῖα ἔτρεξαν και τὸν εἶδαν ἀπὸ μακριά, και ἄρχισαν νὰ τοῦ φωνάζουν νὰ σταματήσει λίγο για νὰ τὸν χαιρετήσουν.

Και τότε έγινε τὸ συγκλονιστικό: Ο Τιμόθεος (†29 Οκτωβρίου 1820), ὁ πρὸ τοῦ μαρτυρίου μάρτυρας τῇ συνειδήσει, οὔτε κὰν γύρισε νὰ κοιτάξει πίσω του, ἀλλὰ ἄρχισε νὰ τρέχει για νὰ ἀποφύγει συνάντηση μὲ τὰ παιδιά του. Κι ἐκεῖνα ἔτρεχαν ξοπίσω του φωνάζοντάς τον, ἀλλὰ χωρὶς νὰ μποροῦν νὰ τὸν φτάσουν! Έτσι πορεύτηκε νὰ μαρτυρήσει για τὸν Χριστό, αὐτὸς ὁ Πρωταθλητὴς τῆς ἀληθινῆς πίστεως και τῆς γνήσιας ὑπακοῆς, αὐτὸς ὁ Ἅγιος Πατέρας, πὸν ἄφηνε στὰ παιδιά του τόσο πλούσια κληρονομιά, τόσο φωτεινὸ παράδειγμα ἀγάπης πρὸς τὸν Χριστό.

Αρχιμ. Βαρνάβας

«ΦΑΓΕΤΕ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ ΚΑΙ ΠΙΣΤΕΙ ΣΤΕΡΕΩΘΗΣΕΘΕ»

Τά λόγια αυτά φάλλουμε στόν ὄρθρο τῆς Μεγάλης Πέμπτης, ἰδρυτικῆς ἡμέρας τοῦ μυστηρίου τῆς Θείας Εὐχαριστίας.

Ἡ Θεία Κοινωνία εἶναι τό κορυφαῖο μυστήριον, ἀπόλυτα ἀπαραίτητο γιά τή σωτηρία μας. Ἐνῶ μέ ὅλα τά ἄλλα μυστήρια ὁ Χριστός μᾶς δίνει τή χάρη Του, μέ αὐτό μᾶς δίνει τόν ἴδιον τόν ἑαυτό Του. Εἶναι τό πολυτιμότερο δῶρο στόν κόσμο πού δέν ἐξαγοράζεται μέ τίποτα. Ἡ μεγαλύτερη δύναμη καί ἁγιασμός κάθε ἀνθρώπου. Τό ἄχραντο Σῶμα καί τό τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Χριστός προτοῦ χωρισθεῖ ἀπό τούς μαθητές Του ἔκανε ἕνα τραπέζι, τόν Μυστικό Δεῖπνο, τήν μέγιστη εὐλογία νῦν καί αἰεὶ καί στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Τόσο ἀγάπησε τόν ἄνθρωπο, ὥστε γίνεται τροφή γιά νά ζήσουμε: «Λάβετε φάγετε τοῦτό ἐστι τό Σῶμά μου... Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες τοῦτό ἐστι τό Αἷμά μου... Τοῦτο ποιεῖτε εἰς τήν ἐμὴν ἀνάμνησιν». Πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα ὑπάρχουν τίμια δῶρα πού ἀξίζουν περισσότερο ἀπ' ὅλες τίς ἀξίες καί ἀπό ὅλους τούς θησαυρούς τοῦ κόσμου.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κρονστάνδης λέει ὅτι «χωρίς τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ θά ἦσουν ἕνα φθαρτό πλάσμα, δυστυχημένος, χωρίς χαρά καί ψυχική γαλήνη».

Κάθε ἄνθρωπος, πού δέν ἔχει πρώτη λαχτάρα τῆς ζωῆς του τήν σχέση του μέ τόν Χριστό καί ἰδιαίτερα μέσα στό μυστήριο τῆς Θείας Εὐχαριστίας, μπορεῖ νά κινεῖται, νά περπατᾷ καί νά ἐργάζεται, ἀλλά ἡ ζωὴ του εἶναι ἄχαρη, νεκρή, χωρίς νόημα. Γι' αὐτό κάθε τι πού μᾶς βάζει στόν κίνδυνον νά χωριστοῦμε ἀπό τόν Χριστό ὀφείλουμε νά τό ἀρνηθοῦμε καί νά τό ἀπορρίψουμε, διότι μᾶς κρατᾷ μακριά ἀπό τήν αἰώνια ζωή, τόν Χριστό.

Τήν πιό ἱερή στιγμή τῆς Θείας Λειτουργίας, στό «τά σά ἐκ τῶν σῶν σοί προσφέρωμεν κατὰ πάντα καί διὰ πάντα», ὁ ἱερέας εὐλογεῖ τό ψωμί καί τό κρασί καί ἐπικαλεῖται τό Ἅγιο Πνεῦμα γιά νά τά μεταβάλει σέ Σῶμα καί Αἷμα Χριστοῦ. Τραπέζι πνευματικό μέ αἰώνιους θησαυρούς. Ἕνα φύχουλο ἀπό τό ἁγιασμένο ψωμί καί μιὰ σταγόνα ἀπό τό ἁγιασμένο κρασί ἀξίζουν ὅσο δέν μπορεῖ νά φαντασθεῖ νοῦς ἀνθρώπου.

Τό νά μήν κοινωνεῖ κάποιος εἶναι ἡ πιό μεγάλη καί τραγική συμφορά, ἐνῶ τό νά κοινωνεῖ ἡ πιό τρανή εὐτυχία πού δέν συγκρίνεται μέ καμμιά ἄλλη χαρά αὐτοῦ τοῦ κόσμου. Μέ τήν προϋπόθεση ὅτι τόν Χριστό ὄχι γιά τό «καλό», ἀπροετοίμαστοι, φορτωμένοι ἁμαρτήματα, ἀλλά μέ ὅσο γίνεται καθαρότερη συνείδηση καί ζωὴ ἀπαλλαγμένη ἀπό παραπτώματα. Μέ μετάνοια, προσευχή, ἐξομολόγηση, ἐλεημοσύνη, συγχώρηση, μέριμνα γιά τήν σωτηρία μας. Τότε τό μυστήριο γίνεται γιά μᾶς «φάρμακο ἀθανασίας», πού μᾶς τρέφει καί μᾶς ζωογονεῖ πνευματικά.

Τότε οἱ πιστοί γίνονται, ὅπως λέει ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, «ὡς λέοντες πῦρ πνέοντες», τέτοια δύναμη παίρνουν. Καί ἔχουν τόσο μεγάλη ἐπιθυμία νά κοινωνοῦν τακτικά γιά νά νικοῦν τήν ἁμαρτία καί νά ἁγιαζονται, ὥστε νά λένε κάθε φορά πού ἐτοιμάζονται νά κοινωνήσουν, μαζί μέ τόν ποιητή Γεώργιο Βερίτη: «Πάσχα θά κάνω πάλι σήμερα κι' εἶναι ἡ λαχτάρα μου μεγάλη, Πάσχα θά κάνω πάλι σήμερα γιατί θά κοινωνήσω πάλι».

Ἔτσι βαδίζουμε στά ἔχνη Του γιά νά γίνουμε ἕνα μαζί Του.

Αρχιμ. Ἰωήλ

TA ZIZANIA

Λέει ὁ Χριστός: «Ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν μοιάζει μὲ ἄνθρωπο πού ἔσπειρε καλὸ σπόρο στὸ χωράφι του. Κι ἐνῶ οἱ ἄνθρωποι κοιμόντουσαν, ἦρθε ὁ ἐχθρὸς του, ἔσπειρε ζιζάνια ἀνάμεσα στὸ σιτάρι καὶ ἔφυγε. Ὅταν βλάστησε τὸ σιτάρι καὶ ἔφερε καρπὸ, τότε φάνηκαν καὶ τὰ ζιζάνια. Πῆγαν τότε οἱ δοῦλοι τοῦ νοικοκύρη καὶ τοῦ εἶπαν: “Κύριε, καλὸ σπόρο δὲν ἔσπειρες στὸ χωράφι σου; Ἀπὸ ποῦ λοιπὸν βγήκαν τὰ ζιζάνια;” Κι ἐκεῖνος τοὺς εἶπε: “Κάποιος ἐχθρὸς τὸ ἔκανε αὐτό.” Τοῦ λένε τότε οἱ δοῦλοι: “Θέλεις νὰ πᾶμε καὶ νὰ τὰ μαζέψουμε;” Ἐκεῖνος ὅμως εἶπε: “Ὁχι, μήπως καθὼς μαζεύετε τὰ ζιζάνια ξεριζώσετε μαζὶ τοὺς καὶ τὸ σιτάρι. Ἀφήστε τα νὰ μεγαλώνουν μαζὶ ὡς τὸν θεισμὸ· καὶ τότε θὰ πῶ στοὺς θειριστὲς: Μαζέψτε πρῶτα τὰ ζιζάνια καὶ δέστε τα σὲ δεμάτια γιὰ νὰ καοῦν, ἐνῶ τὸ σιτάρι μαζέψτε το στὴν ἀποθήκη μου”» (Ματθ. 13, 24-30).

Νὰ καὶ ἡ ἐρμηνεία: «Αὐτὸς πού σπέρνει τὸν καλὸ σπόρο εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου. Τὸ χωράφι εἶναι ὁ κόσμος· ὁ καλὸς σπόρος εἶναι οἱ ἄνθρωποι τῆς βασιλείας, ἐνῶ τὰ ζιζάνια εἶναι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πονηροῦ. Ὁ ἐχθρὸς πού τὰ ἔσπειρε εἶναι ὁ διάβολος· ὁ θεισμός εἶναι ἡ συντέλεια τοῦ κόσμου καὶ οἱ θειριστὲς εἶναι οἱ ἄγγελοι. Ὅπως λοιπὸν μαζεύονται τὰ ζιζάνια καὶ καίγονται στὴ φωτιά, ἔτσι θὰ γίνει καὶ στὴ συντέλεια τοῦ κόσμου. Ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου θὰ στείλει τοὺς ἀγγέλους του, καὶ θὰ μαζέψουν ἀπὸ τὴ βασιλεία του ὅλα ὅσα σκανδαλίζουν καὶ ἐκείνους πού πράττουν τὴν ἀνομία, καὶ θὰ τοὺς ρίξουν στὸ καμίνι τῆς φωτιᾶς· ἐκεῖ θὰ εἶναι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ τριγμὸς τῶν δοντιῶν. Τότε οἱ δίκαιοι θὰ λάμπουν σὰν τὸν ἥλιο στὴ βασιλεία τοῦ Πατέρα τους» (Ματθ. 13, 37-43).

Υπάρχει καὶ ἓνας ἐπιπλέον λόγος πού ἀφήνει ὁ Χριστὸς «τὰ ζιζάνια»: μήπως μεταβληθοῦν σὲ ἄριστο καρπὸ!

«Οἱ ἀγγελικὲς δυνάμεις ἐμποδίζονται νὰ μαζέψουν τὰ ζιζάνια, μήπως μαζὶ μὲ τὰ ζιζάνια ξεριζωθεῖ καὶ τὸ σιτάρι. Δηλαδή, μήπως κάποιος ἁμαρτωλὸς διορθωθεῖ ἀργότερα, βλέποντας ἄλλους νὰ μετανοοῦν· μήπως μαζὶ μὲ τοὺς ἁμαρτωλοὺς γονεῖς χαθοῦν καὶ τὰ ἐνάρετα παιδιὰ τους, τὰ ὁποῖα, πολλὲς φορές, δὲν εἶχαν ἀκόμη γεννηθεῖ. Ὁ Θεὸς ὅμως βλέπει τὰ κρυμμένα (τὰ μελλοντικὰ γεγονότα) σὰν νὰ εἶναι φανερά. Διότι οἱ τάξεις τῶν ἀγγέλων, πού εἶναι σύνδουλοι μὲ μᾶς κατὰ τὴν φύση, ἀγνοοῦν τὰ μελλοντικὰ. Ὁ Κύριος ὅμως τὰ γνωρίζει καὶ πολλὲς φορές ἐνεργεῖ ἔτσι: δὲν ἐξολόθρευσε ἄτεκνο τὸν Ἡσαΐ πού ἁμάρτανε, γιὰ νὰ μὴν χαθεῖ μαζὶ του καὶ ὁ δίκαιος Ἰωβ πού θὰ γεννιόταν ἀπὸ ἐκεῖνον· δὲν θανάτωσε τὸν τελώνη (πολὺ ἁμαρτωλὸ) Ματθαῖο, γιὰ νὰ μὴ ἐμποδίσαι τὸ Εὐαγγέλιο· δὲν ἐξόντωσε τὶς ἁμαρτωλὲς πόρνες, γιὰ νὰ μὴ χαθοῦν τὰ παραδείγματα μετανοίας· δὲν τιμώρησε ἀμέσως τὸν Πέτρο γιὰ τὴν ἄρνηση, ἐπειδὴ προέβλεπε τὰ θερμά του δάκρυα· δὲν ἐξόντωσε ἐξαρχῆς τὸν διώκτη Παῦλο, γιὰ νὰ μὴ στερηθεῖ ὅλη ἡ οἰκουμένη τὴν σωτηρία.

Ὅσοι, λοιπόν, περιμένουν τὸν θεισμὸ, ὄντας “ζιζάνια”, καὶ δὲν ὀδηγοῦνται σὲ καρπὸ μετανοίας, ἐτοιμάζουν τὸν ἑαυτὸ τους γιὰ τὴν μεγάλη φωτιά τῆς Κρίσεως, καθὼς “νοσοῦν” ἀπὸ παντελὴ ἀκαρπία καλῶν ἔργων» (Ἰσιδώρου Πηλουσιώτου, Ἐπιστολὴ 195, Ὁρίωνι μοναχῷ, *Περὶ τῆς παραβολῆς τῶν ζιζανίων*, PG 78, σ. 308).

Ἀρχιμ. Νίκων

ΛΥΧΝΙΑ ΝΙΚΟΠΟΛΕΩΣ

Μηνιαῖον Περιοδικόν

Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης

Ἐκδότης: Μητροπολίτης Νικοπόλεως καὶ Πρεβέζης
Χρυσόστομος

Υπεύθ.: Ἀρχιμ. Νίκων Κουτσίδης • ΤΗΛ. 2682051161

Κωδικὸς 270360

ΙΟΥΝΙΟΣ 2026 • Ἀρ. Φύλλου 515 • Ἔτος ΜΣΤ'

Διανέμεται δωρεάν • Εἰσφορὲς δεκτές

Ἐκδοτικὴ Παραγωγή «ΕΠΤΑΛΟΦΟΣ Α.Β.Ε.Ε.»

Ἀθήνα

